

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 16ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-198/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Industrial Tribunal, Bristol (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

G. Everson,

T. J. Barrass

και

Secretary of State for Trade and Industry,

Bell Lines Ltd, υπό εκκαθάριση,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ ειδ. εκδ. 05/004, σ. 35),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Sevón, πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer

γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- οι G. Everson και T. J. Barrass, εκπροσωπούμενοι από την M. Tether, barrister, εντολοδόχο του δικηγορικού γραφείου Pattinson & Brewer, solicitors,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την M. Ewing, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον M. Hoskins, barrister,
- η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. A. Buckley, Chief State Solicitor, επικουρούμενο από τον E. FitzSimons, τον C. O hOisin και την C. O'Rourke, BL,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή U. Leanza, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον G. Aiello, avvocato dello Stato,

- η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τον M. A. Fierstra, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Δ. Γκουλούση, νομικό σύμβουλο, και την N. Yerrell, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένη στη Νομική Υπηρεσία,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των G. Everson και T. J. Barrass, εκπροσωπούμενων από την M. Tether, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενης από την M. Ewing, επικουρούμενη από τον M. Hoskins, της Ιρλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από τους M. Cush, SC, και C. O hOisin, της Ιταλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από τον G. Aiello, της Κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενης από τον M. A. Fierstra, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον Δ. Γκουλούση και την N. Yerrell, κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουλίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Σεπτεμβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

¹ Με διάταξη της 6ης Μαΐου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Μαΐου 1998, το Industrial Tribunal, Bristol, υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης

ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/004, σ. 35, στο εξής: οδηγία).

- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των G. Everson και T. J. Barrass, αφενός, και του Secretary of State for Trade and Industry (στο εξής: Secretary of State), αφεντέρου, ως προς την ικανοποίηση απαιτήσεων που παρέμειναν ανεξόφλητες κατόπιν επελεύσεως της αφερεγγυότητας του εργοδότη τους, της εταιρίας Bell Lines Ltd (στο εξής: Bell).

Το νομικό πλαίσιο

Το κοινοτικό δίκαιο

- 3 Σκοπός της οδηγίας είναι να εξασφαλίσει στους μισθωτούς ένα κοινοτικό κατώτατο όριο προστασίας σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, υπό την επιφύλαξη των ευνοϊκοτέρων διατάξεων που υφίστανται στα κράτη μέλη. Προς τούτο, υποχρεώνει τα κράτη μέλη να συστήσουν έναν οργανισμό που να εγγυάται στους εργαζομένους, των οποίων ο εργοδότης έχει καταστεί αφερεγγυός, την ικανοποίηση των ανεξοφλητών απαιτήσεων.
- 4 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας, αυτή έχει εφαρμογή:

«στις απαιτήσεις μισθωτών από συμβάσεις εργασίας ή από σχέσεις εργασίας κατά εργοδοτών σε κατάσταση αφερεγγυότητας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1.»

5 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσης οδηγίας, ένας εργοδότης θεωρείται ότι ευρίσκεται σε κατάσταση αφερεγγυότητας:

α) αν έχει ζητηθεί η έναρξη διαδικασίας προβλεπόμενης από τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις του ενδιαφερομένου κράτους μέλους κατά της περιουσίας του εργοδότη, με σκοπό τη συλλογική ικανοποίηση των πιστωτών του, και η οποία επιτρέπει να ληφθούν υπόψη απαιτήσεις αναφερόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 1,

και

β) η αρμόδια αρχή δυνάμει των ανωτέρω νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων:

— είτε αποφάσισε την έναρξη της διαδικασίας,

— είτε διεπίστωσε ότι η επιχείρηση ή η εγκατάσταση του εργοδότη έκλεισε οριστικά και ότι η ανεπάρκεια των διαθέσιμων ενεργητικών στοιχείων δεν δικαιολογεί την έναρξη της διαδικασίας.»

6 Το άρθρο 3 της οδηγίας επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν τα αναγκαία μέτρα ώστε οι οργανισμοί εγγυήσεως να διασφαλίζουν την ικανοποίηση των απαιτήσεων των μισθωτών οι οποίες απορρέουν από συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας και αφορούν την αμοιβή για χρόνο πριν από ορισμένη ημερομηνία.

7 Κατά το άρθρο 5 της οδηγίας:

«Τα κράτη μέλη καθορίζουν τους τρόπους οργανώσεως, χρηματοδοτήσεως και λειτουργίας των οργανισμών εγγυήσεως, τηρώντας κυρίως τις ακόλουθες αρχές:

α) η παρουσία των οργανισμών εγγυήσεως πρέπει να είναι ανεξάρτητη από το κεφάλαιο εκμεταλλεύσεως των εργοδοτών και να έχει συσταθεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί να θιγεί από διαδικασίες σε περίπτωση αφερεγγυότητας·

β) οι εργοδότες πρέπει να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση, εκτός αν αυτή διασφαλίζεται στο σύνολό της από τις δημόσιες αρχές·

γ) η υποχρέωση πληρωμής εκ μέρους των οργανισμών είναι ανεξάρτητη από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων συνεισφοράς στη χρηματοδότηση.»

Η εθνική κανονιστική ρύθμιση

- 8 Το τμήμα XII του Employment Rights Act 1996 (νόμου περί των δικαιωμάτων των εργαζομένων, στο εξής: νόμος του 1996) σκοπεί στη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη του Ηνωμένου Βασιλείου.
- 9 Κατά το αιτούν δικαστήριο, ο νόμος του 1996 δεν περιέχει ρητή διάταξη διέπουσα την περίπτωση κατά την οποία εταιρία που αναπτύσσει μόνιμη εμπορική δράση εντός του Ηνωμένου Βασιλείου και απασχολεί μισθωτούς εκεί, αλλά έχει συσταθεί σε άλλο κράτος μέλος, καθίσταται αφερέγγυα κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού.

Η διαφορά της κύριας δίκης

- 10 Η Bell, τελούσα σήμερα υπό εκκαθάριση, είναι εταιρία ιρλανδικού δικαίου με έδρα το Δουβλίνο. Ασκούσε δραστηριότητα ως ναυτιλιακός πράκτορας, ιδίως στο Ηνωμένο Βασίλειο, από διάφορες εμπορικές εγκαταστάσεις και απασχολούσε στη χώρα αυτή 209 μισθωτούς για τους οποίους οι εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, τόσο του εργοδότη όσο και των εργαζομένων, καταβάλλονταν στο National Insurance Fund.
- 11 Τον Ιούλιο του 1997 το High Court (Ιρλανδία) διέταξε τη λύση της Bell, λόγω του ότι κατέστη αφερέγγυα, και διόρισε εκκαθαριστή. Το High Court of Justice (England &

Wales), Queen's Bench Division, αναγνώρισε τον διορισμό αυτό στο πλαίσιο της δικαστικής συνεργασίας σε περιπτώσεις επελεύσεως αφερεγγυότητας και διόρισε ειδικούς συνδιαχειριστές για να βοηθήσουν στην εκκαθάριση των περιουσιακών στοιχείων της Bell εντός του Ηνωμένου Βασιλείου.

- 12 Οι μισθωτοί της Bell που απασχολούνταν εντός του κράτους μέλους αυτού απολύθηκαν. Οι περισσότεροι από αυτούς ζήτησαν από τον Secretary of State την καταβολή αποζημιώσεων, δυνάμει του τμήματος XII του νόμου του 1996, για καθυστερούμενες αποδοχές, μη καταβληθέντα επιδόματα αδείας και λόγω μη τηρήσεως της υποχρέωσης προειδοποιήσεως. Οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν με την αιτιολογία ότι ο νόμος του 1996, ερμηνευόμενος υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, C-117/96, Mosbæk, (Συλλογή 1997, σ. I-5017), δεν προέβλεπε την υποχρέωση καταβολής των παροχών αυτών.
- 13 Οι ενάγοντες της κύριας δίκης εργάζονταν στο υποκατάστημα της εταιρίας στο Avonmouth, κοντά στο Bristol. Το υποκατάστημα αυτό καταχωρίστηκε στο Registrar of Companies for England and Wales (μητρώο εταιριών Αγγλίας και Ουαλίας), βάσει του άρθρου 690 Α και του παραρτήματος 21 Α του Companies Act 1985 (νόμου περί εταιριών του 1985). Οι διατάξεις αυτές θέτουν σε εφαρμογή, στο εσωτερικό δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου, τους περί καταχωρίσεως των υποκαταστημάτων κανόνες της ενδέκατης οδηγίας 89/666/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τη δημοσιότητα των υποκαταστημάτων που έχουν συσταθεί σε ένα κράτος μέλος από ορισμένες μορφές εταιριών που διέπονται από το δίκαιο άλλου κράτους (ΕΕ L 395, σ. 36). Η καταχώριση αυτή ωστόσο δεν προσέδωσε νομική προσωπικότητα στο υποκατάστημα του Avonmouth.
- 14 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, οι ενάγοντες της κύριας δίκης υποστήριξαν ότι η κατάστασή τους διέφερε από την κατάσταση την οποία αφορούσε η προπαρατεθείσα απόφαση Mosbæk, κατά το μέτρο που η Bell ανέπτυξε μόνιμη εμπορική δράση εντός του Ηνωμένου Βασιλείου, ήταν καταχωρισμένη εντός του κράτους αυτού για φορολογικούς, δασμολογικούς και κοινωνικοασφαλιστικούς σκοπούς και είχε καταβάλει τις εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο για τους μισθωτούς της που εργάζονταν εκεί.

- 15 Αντιθέτως, ο Secretary of State ισχυρίστηκε ότι η εξόφληση των απαιτήσεων αποτελεί υποχρέωση του ιρλανδικού οργανισμού εγγυήσεως, κατά το μέτρο που η διαδικασία συλλογικής ικανοποίησης των πιστωτών κινήθηκε στην Ιρλανδία. Εξάλλου, η ερμηνεία αυτή έχει το πλεονέκτημα ότι συνεπάγεται την επέμβαση του οργανισμού εγγυήσεως ενός μόνον κράτους μέλους, σύμφωνα με τον σκοπό της οδηγίας.
- 16 Το αιτούν δικαστήριο, αφού έκρινε, υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-106/89, Marleasing (Συλλογή 1990, σ. I-4135, σκέψη 8), ότι, σύμφωνα με τους κανόνες ερμηνείας του εθνικού δικαίου, ο νόμος του 1996 δεν υποχρεώνει τον Secretary of State να αποζημιώσει τους ενάγοντες της κύριας δίκης, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εφόσον

- i) ένας μισθωτός εργάζεται εντός κράτους μέλους σε εργοδότη εταιρία συσταθείσα εντός άλλου κράτους μέλους και
- ii) η εργοδότη εταιρία έχει υποκατάστημα εντός του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται ο μισθωτός και το υποκατάστημα αυτό έχει καταχωρισθεί σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις για τη θέση σε εφαρμογή της οδηγίας 89/666/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ενδέκατης οδηγίας περί του δικαίου των εταιριών), μολοντί δεν αποτελεί εταιρία ούτε έχει αυτοτελή προς την εργοδότη εταιρία νομική προσωπικότητα εντός του κράτους μέλους αυτού· και
- iii) τόσο ο εργοδότης όσο και ο μισθωτός υποχρεούνται να καταβάλλουν εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως εντός του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται ο μισθωτός·

βάσει του άρθρου 3 της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, ποιος οργανισμός εγγυήσεως ευθύνεται προς καταβολή των εντεύθεν οφειλομένων ποσών:

- α) ο οργανισμός εγγυήσεως του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η διαδικασία συλλογικής ικανοποιήσεως των πιστωτών λόγω αφερεγγυότητας ή
- β) ο οργανισμός εγγυήσεως του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται ο μισθωτός και στο οποίο ο εργοδότης αναπτύσσει μόνιμη εμπορική δραστηριότητα.»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 17 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός εγγυήσεως, από πλευράς του άρθρου 3 της οδηγίας, για να διασφαλίσει την ικανοποίηση των απαιτήσεων από οφειλομένους μισθούς, οσάκις οι ενδιαφερόμενοι μισθωτοί ασκούσαν δραστηριότητα εντός κράτους μέλους για λογαριασμό του παραρτήματος εταιρίας συσταθείσας σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η εταιρία αυτή έχει την έδρα της και έχει τεθεί υπό εκκαθάριση.
- 18 Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, αρμόδιος οργανισμός εγγυήσεως είναι ο οργανισμός του κράτους μέλους εντός του οποίου είτε αποφασίστηκε η κίνηση διαδικασίας συλλογικής ικανοποιήσεως των πιστωτών είτε διαπιστώθηκε ότι η επιχείρηση έχει κλείσει οριστικά. Η ερμηνεία αυτή, η οποία είναι σύμφωνη με την προπαρατεθείσα απόφαση *Mosbæk* και έχει το πλεονέκτημα της σαφήνειας και της

απλότητας, πρέπει να εφαρμόζεται, γενικώς, σε όλες τις καταστάσεις κατά τις οποίες ο καταστάς αφερέγγυος εργοδότης είναι εγκατεστημένος σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό στο έδαφος του οποίου διαμένουν οι εργαζόμενοι και ασκούσαν τη μισθωτή δραστηριότητά τους.

- 19 Αντιθέτως, οι ενάγοντες της κύριας δίκης, η Ιρλανδική, η Ιταλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με τον σκοπό της οδηγίας, υπόχρεος να καταβάλει στους εργαζομένους τα ποσά που τους οφείλονται είναι ο οργανισμός εγγυήσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου ο εργαζόμενος ασκούσε τη μισθωτή δραστηριότητά του και όπου ο εργοδότης ανέπτυξε μόνιμη εμπορική δραστηριότητα. Συναφώς, οι περιστάσεις της διαφοράς της κύριας δίκης διαφέρουν σαφώς από αυτές επί των οποίων εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Mosbæk, δεδομένου ότι η Bell όχι μόνον είχε παράρτημα στο Ηνωμένο Βασίλειο και ήταν καταχωρισμένη στο κράτος αυτό, σύμφωνα με την οδηγία 89/666, αλλά επίσης διέθετε εγκατάσταση ή άλλα στοιχεία ενεργητικού εντός του κράτους μέλους αυτού και κατέβαλλε αποδοχές στους εργαζομένους της μέσω του παραρτήματος, παρακρατώντας τους φόρους και τις εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως που οφείλονταν σύμφωνα με τη βρετανική νομοθεσία.
- 20 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι η οδηγία έχει ως αντικείμενο να εξασφαλίσει ένα κατώτατο όριο προστασίας στους μισθωτούς που υφίστανται τις συνέπειες της αφερεγγυότητας του εργοδότη τους. Όσον αφορά το περιεχόμενο της εγγυήσεως αυτής, το άρθρο 3 της οδηγίας προβλέπει ότι πρέπει να διασφαλισθεί η ικανοποίηση των ανεξοφλήτων απαιτήσεων των μισθωτών οι οποίες απορρέουν από συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας και αφορούν την αμοιβή για χρόνο πριν από ορισμένη ημερομηνία.
- 21 Οσάκις ο εργοδότης είναι εγκατεστημένος εντός ενός μόνον κράτους μέλους, η οδηγία ορίζει ότι αρμόδιος οργανισμός εγγυήσεως για την καταβολή των ανεξοφλήτων απαιτήσεων των εργαζομένων είναι ο οργανισμός του κράτους μέλους του τόπου εγκαταστάσεως.
- 22 Οσάκις, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, ο εργοδότης διαθέτει πλείονες εγκαταστάσεις σε διάφορα κράτη μέλη, πρέπει, προκειμένου να καθορισθεί ο αρμόδιος οργανισμός εγγυήσεως, να γίνεται αναφορά, ως συμπληρωματικό κριτήριο

και λαμβανομένου υπόψη του κοινωνικού σκοπού της οδηγίας, στον τόπο ασκήσεως της δραστηριότητας των εργαζομένων. Πράγματι, ο τόπος αυτός αποτελεί, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, το κοινωνικό και γλωσσικό περιβάλλον το οποίο τους είναι οικείο.

- 23 Αντιθέτως προς την κατάσταση την οποία αφορούσε η προπαρατεθείσα απόφαση *Mosbæk*, στην οποία ο καταστάς αφερέγγυος εργοδότης δεν διέθετε καμία εγκατάσταση στο έδαφος του κράτους μέλους εντός του οποίου ασκούσε τη δραστηριότητά του ο μισθωτός, στην υπόθεση της κύριας δίκης ο εργοδότης ήταν εγκατεστημένος στο έδαφος του Ηνωμένου Βασιλείου, δεδομένου ότι διέθετε υποκατάστημα στο *Avonmouth*, στο οποίο απασχολούνταν άνω των 200 μισθωτών, μεταξύ των οποίων και οι ενάγοντες της κύριας δίκης. Στην περίπτωση αυτή, ο οργανισμός που υποχρεούται να ικανοποιήσει τις ανεξόφλητες απαιτήσεις είναι ο οργανισμός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου είναι εγκατεστημένο το υποκατάστημα.
- 24 Κατά συνέπεια, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, οσάκις οι εργαζόμενοι που υφίστανται τις συνέπειες της αφερεγγυότητας του εργοδότη τους ασκούσαν τη μισθωτή δραστηριότητά τους εντός κράτους μέλους για λογαριασμό του παραρτήματος εταιρίας συσταθείσας σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η εταιρία αυτή έχει την έδρα της και έχει τεθεί υπό εκκαθάριση, αρμόδιος οργανισμός, από πλευράς του άρθρου 3 της οδηγίας, για την εξόφληση των απαιτήσεων των εργαζομένων αυτών είναι ο οργανισμός του κράτους στο έδαφος του οποίου ασκούσαν τη μισθωτή δραστηριότητά τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 25 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Ιρλανδική, η Ιταλική και η Ολλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπιπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 6ης Μαΐου 1998 το Industrial Tribunal, Bristol, αποφαινεται:

Οσάκις οι εργαζόμενοι που υφίστανται τις συνέπειες της αφερεγγυότητας του εργοδότη τους ασκούσαν τη μισθωτή δραστηριότητά τους εντός κράτους μέλους για λογαριασμό του παραρτήματος εταιρίας συσταθείσας σύμφωνα με το δίκαιο άλλου κράτους μέλους, εντός του οποίου η εταιρία αυτή έχει την έδρα της και έχει τεθεί υπό εκκαθάριση, αρμόδιος οργανισμός, από πλευράς του άρθρου 3 της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητος του εργοδότη, για την εξόφληση των απαιτήσεων των εργαζομένων αυτών είναι ο οργανισμός του κράτους στο έδαφος του οποίου ασκούσαν τη μισθωτή δραστηριότητά τους.

Sevón

Gulmann

Puissochet

Jann

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

D. A. O. Edward